

ZAKON O POTVRĐIVANJU EVROPSKE KONVENCIJE O DRŽAVLJANSTVU

Član 1

Potvrđuje se Evropska konvencija o državljanstvu, sačinjena u Strazburu 6. novembra 1997. godine, u originalu na engleskom i francuskom jeziku.

Član 2

Tekst Evropske konvencije o državljanstvu, u originalu na engleskom i u prevodu na crnogorski jezik, glasi:

EUROPEAN CONVENTION ON NATIONALITY

Preamble

The member States of the Council of Europe and the other States signatory to this Convention,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve greater unity between its members;

Bearing in mind the numerous international instruments relating to nationality, multiple nationality and statelessness;

Recognising that, in matters concerning nationality, account should be taken both of the legitimate interests of States and those of individuals;

Desiring to promote the progressive development of legal principles concerning nationality, as well as their adoption in internal law and desiring to avoid, as far as possible, cases of statelessness;

Desiring to avoid discrimination in matters relating to nationality;

Aware of the right to respect for family life as contained in Article 8 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms;

Noting the varied approach of States to the question of multiple nationality and recognising that each State is free to decide which consequences it attaches in its internal law to the fact that a national acquires or possesses another nationality;

Agreeing on the desirability of finding appropriate solutions to consequences of multiple nationality and in particular as regards the rights and duties of multiple nationals;

Considering it desirable that persons possessing the nationality of two or more States Parties should be required to fulfil their military obligations in relation to only one of those Parties;

Considering the need to promote international co-operation between the national authorities responsible for nationality matters,

Have agreed as follows:

Chapter I – General matters

Article 1 – Object of the Convention

This Convention establishes principles and rules relating to the nationality of natural persons and rules regulating military obligations in cases of multiple nationality, to which the internal law of States Parties shall conform.

Article 2 – Definitions

For the purpose of this Convention:

- a. "nationality" means the legal bond between a person and a State and does not indicate the person's ethnic origin;
- b. "multiple nationality" means the simultaneous possession of two or more nationalities by the same person;
- c. "child" means every person below the age of 18 years unless, under the law applicable to the child, majority is attained earlier;
- d. "internal law" means all types of provisions of the national legal system, including the constitution, legislation, regulations, decrees, case-law, customary rules and practice as well as rules deriving from binding international instruments.

Chapter II – General principles relating to nationality

Article 3 – Competence of the State

1. Each State shall determine under its own law who are its nationals.
2. This law shall be accepted by other States in so far as it is consistent with applicable international conventions, customary international law and the principles of law generally recognised with regard to nationality.

Article 4 – Principles

The rules on nationality of each State Party shall be based on the following principles:

- a. everyone has the right to a nationality;
- b. statelessness shall be avoided;
- c. no one shall be arbitrarily deprived of his or her nationality;
- d. neither marriage nor the dissolution of a marriage between a national of a State Party and an alien, nor the change of nationality by one of the spouses during marriage, shall automatically affect the nationality of the other spouse.

Article 5 – Non-discrimination

1. The rules of a State Party on nationality shall not contain distinctions or include any practice which amount to discrimination on the grounds of sex, religion, race, colour or national or ethnic origin.
2. Each State Party shall be guided by the principle of non-discrimination between its nationals, whether they are nationals by birth or have acquired its nationality subsequently.

Chapter III – Rules relating to nationality

Article 6 – Acquisition of nationality

1. Each State Party shall provide in its internal law for its nationality to be acquired *ex lege* by the following persons:
 - a. children one of whose parents possesses, at the time of the birth of these children, the nationality of that State Party, subject to any exceptions which may be provided for by its internal law as regards children born abroad. With respect to children whose parenthood is established by recognition, court order or similar procedures, each State Party may provide that the child acquires its nationality following the procedure determined by its internal law;
 - b. foundlings found in its territory who would otherwise be stateless.
2. Each State Party shall provide in its internal law for its nationality to be acquired by children born on its territory who do not acquire at birth another nationality. Such nationality shall be granted:
 - a. at birth *ex lege*; or
 - b. subsequently, to children who remained stateless, upon an application being lodged with the appropriate authority, by or on behalf of the child concerned, in the manner prescribed by the internal law of the State Party. Such an application may be made subject to the lawful and habitual residence on its territory for a period not exceeding five years immediately preceding the lodging of the application.
3. Each State Party shall provide in its internal law for the possibility of naturalisation of persons lawfully and habitually resident on its territory. In establishing the conditions for naturalisation, it shall not provide for a period of residence exceeding ten years before the lodging of an application.
4. Each State Party shall facilitate in its internal law the acquisition of its nationality for the following persons:
 - a. spouses of its nationals;

- b. children of one of its nationals, falling under the exception of Article 6, paragraph 1, sub-paragraph a;
- c. children one of whose parents acquires or has acquired its nationality;
- d. children adopted by one of its nationals;
- e. persons who were born on its territory and reside there lawfully and habitually;
- f. persons who are lawfully and habitually resident on its territory for a period of time beginning before the age of 18, that period to be determined by the internal law of the State Party concerned;
- g. stateless persons and recognised refugees lawfully and habitually resident on its territory.

Article 7 – Loss of nationality *ex lege* or at the initiative of a State Party

1. A State Party may not provide in its internal law for the loss of its nationality *ex lege* or at the initiative of the State Party except in the following cases:
 - a. voluntary acquisition of another nationality;
 - b. acquisition of the nationality of the State Party by means of fraudulent conduct, false information or concealment of any relevant fact attributable to the applicant;
 - c. voluntary service in a foreign military force;
 - d. conduct seriously prejudicial to the vital interests of the State Party;
 - e. lack of a genuine link between the State Party and a national habitually residing abroad;
 - f. where it is established during the minority of a child that the preconditions laid down by internal law which led to the *ex lege* acquisition of the nationality of the State Party are no longer fulfilled;
 - g. adoption of a child if the child acquires or possesses the foreign nationality of one or both of the adopting parents.
2. A State Party may provide for the loss of its nationality by children whose parents lose that nationality except in cases covered by sub-paragraphs c and d of paragraph 1. However, children shall not lose that nationality if one of their parents retains it.
3. A State Party may not provide in its internal law for the loss of its nationality under paragraphs 1 and 2 of this article if the person concerned would thereby become stateless, with the exception of the cases mentioned in paragraph 1, sub-paragraph b, of this article.

Article 8 – Loss of nationality at the initiative of the individual

1. Each State Party shall permit the renunciation of its nationality provided the persons concerned do not thereby become stateless.
2. However, a State Party may provide in its internal law that renunciation may be effected only by nationals who are habitually resident abroad.

Article 9 – Recovery of nationality

Each State Party shall facilitate, in the cases and under the conditions provided for by its internal law, the recovery of its nationality by former nationals who are lawfully and habitually resident on its territory.

Chapter IV – Procedures relating to nationality

Article 10 – Processing of applications

Each State Party shall ensure that applications relating to the acquisition, retention, loss, recovery or certification of its nationality be processed within a reasonable time.

Article 11 – Decisions

Each State Party shall ensure that decisions relating to the acquisition, retention, loss, recovery or certification of its nationality contain reasons in writing.

Article 12 – Right to a review

Each State Party shall ensure that decisions relating to the acquisition, retention, loss, recovery or certification of its nationality be open to an administrative or judicial review in conformity with its internal law.

Article 13 – Fees

1. Each State Party shall ensure that the fees for the acquisition, retention, loss, recovery or certification of its nationality be reasonable.
2. Each State Party shall ensure that the fees for an administrative or judicial review be not an obstacle for applicants.

Chapter V – Multiple nationality

Article 14 – Cases of multiple nationality

1. A State Party shall allow:
 - a. children having different nationalities acquired automatically at birth to retain these nationalities;
 - b. its nationals to possess another nationality where this other nationality is automatically acquired by marriage.
2. The retention of the nationalities mentioned in paragraph 1 is subject to the relevant provisions of Article 7 of this Convention.

Article 15 – Other possible cases of multiple nationality

The provisions of this Convention shall not limit the right of a State Party to determine in its internal law whether:

- a. its nationals who acquire or possess the nationality of another State retain its nationality or lose it;
- b. the acquisition or retention of its nationality is subject to the renunciation or loss of another nationality.

Article 16 – Conservation of previous nationality

A State Party shall not make the renunciation or loss of another nationality a condition for the acquisition or retention of its nationality where such renunciation or loss is not possible or cannot reasonably be required.

Article 17 – Rights and duties related to multiple nationality

1. Nationals of a State Party in possession of another nationality shall have, in the territory of that State Party in which they reside, the same rights and duties as other nationals of that State Party.
2. The provisions of this chapter do not affect:
 - a. the rules of international law concerning diplomatic or consular protection by a State Party in favour of one of its nationals who simultaneously possesses another nationality;
 - b. the application of the rules of private international law of each State Party in cases of multiple nationality.

Chapter VI – State succession and nationality

Article 18 – Principles

1. In matters of nationality in cases of State succession, each State Party concerned shall respect the principles of the rule of law, the rules concerning human rights and the principles contained in Articles 4 and 5 of this Convention and in paragraph 2 of this article, in particular in order to avoid statelessness.
2. In deciding on the granting or the retention of nationality in cases of State succession, each State Party concerned shall take account in particular of:
 - a. the genuine and effective link of the person concerned with the State;
 - b. the habitual residence of the person concerned at the time of State succession;
 - c. the will of the person concerned;
 - d. the territorial origin of the person concerned.

3. Where the acquisition of nationality is subject to the loss of a foreign nationality, the provisions of Article 16 of this Convention shall apply.

Article 19 – Settlement by international agreement

In cases of State succession, States Parties concerned shall endeavour to regulate matters relating to nationality by agreement amongst themselves and, where applicable, in their relationship with other States concerned. Such agreements shall respect the principles and rules contained or referred to in this chapter.

Article 20 – Principles concerning non-nationals

1. Each State Party shall respect the following principles:
 - a. nationals of a predecessor State habitually resident in the territory over which sovereignty is transferred to a successor State and who have not acquired its nationality shall have the right to remain in that State;
 - b. persons referred to in sub-paragraph a shall enjoy equality of treatment with nationals of the successor State in relation to social and economic rights.
2. Each State Party may exclude persons considered under paragraph 1 from employment in the public service involving the exercise of sovereign powers.

Chapter VII – Military obligations in cases of multiple nationality

Article 21 – Fulfilment of military obligations

1. Persons possessing the nationality of two or more States Parties shall be required to fulfil their military obligations in relation to one of those States Parties only.
2. The modes of application of paragraph 1 may be determined by special agreements between any of the States Parties.
3. Except where a special agreement which has been, or may be, concluded provides otherwise, the following provisions are applicable to persons possessing the nationality of two or more States Parties:
 - a. Any such person shall be subject to military obligations in relation to the State Party in whose territory they are habitually resident. Nevertheless, they shall be free to choose, up to the age of 19 years, to submit themselves to military obligations as volunteers in relation to any other State Party of which they are also nationals for a total and effective period at least equal to that of the active military service required by the former State Party;
4. Persons who are habitually resident in the territory of a State Party of which they are not nationals or in that of a State which is not a State Party may choose to

- perform their military service in the territory of any State Party of which they are nationals;
5. Persons who, in accordance with the rules laid down in paragraphs a and b, shall fulfil their military obligations in relation to one State Party, as prescribed by the law of that State Party, shall be deemed to have fulfilled their military obligations in relation to any other State Party or States Parties of which they are also nationals;
 6. Persons who, before the entry into force of this Convention between the States Parties of which they are nationals, have, in relation to one of those States Parties, fulfilled their military obligations in accordance with the law of that State Party, shall be deemed to have fulfilled the same obligations in relation to any other State Party or States Parties of which they are also nationals;
 7. Persons who, in conformity with paragraph a, have performed their active military service in relation to one of the States Parties of which they are nationals, and subsequently transfer their habitual residence to the territory of the other State Party of which they are nationals, shall be liable to military service in the reserve only in relation to the latter State Party;
 8. The application of this article shall not prejudice, in any respect, the nationality of the persons concerned;
 9. In the event of mobilisation by any State Party, the obligations arising under this article shall not be binding upon that State Party.

Article 22 – Exemption from military obligations or alternative civil service

Except where a special agreement which has been, or may be, concluded provides otherwise, the following provisions are also applicable to persons possessing the nationality of two or more States Parties:

- a. Article 21, paragraph 3, sub-paragraph c, of this Convention shall apply to persons who have been exempted from their military obligations or have fulfilled civil service as an alternative;
- b. persons who are nationals of a State Party which does not require obligatory military service shall be considered as having satisfied their military obligations when they have their habitual residence in the territory of that State Party. Nevertheless, they should be deemed not to have satisfied their military obligations in relation to a State Party or States Parties of which they are equally nationals and where military service is required unless the said habitual residence has been maintained up to a certain age, which each State Party concerned shall notify at the time of signature or when depositing its instruments of ratification, acceptance or accession;
- c. also persons who are nationals of a State Party which does not require obligatory military service shall be considered as having satisfied their military obligations when they have enlisted voluntarily in the military forces of that Party for a total and effective period which is at least equal to that of the active military service of the State Party or States Parties of which they are also nationals without regard to where they have their habitual residence.

Chapter VIII – Co-operation between the States Parties

Article 23 – Co-operation between the States Parties

1. With a view to facilitating co-operation between the States Parties, their competent authorities shall:
 - a. provide the Secretary General of the Council of Europe with information about their internal law relating to nationality, including instances of statelessness and multiple nationality, and about developments concerning the application of the Convention;
 - b. provide each other upon request with information about their internal law relating to nationality and about developments concerning the application of the Convention.
2. States Parties shall co-operate amongst themselves and with other member States of the Council of Europe within the framework of the appropriate intergovernmental body of the Council of Europe in order to deal with all relevant problems and to promote the progressive development of legal principles and practice concerning nationality and related matters.

Article 24 – Exchange of information

Each State Party may at any time declare that it shall inform any other State Party, having made the same declaration, of the voluntary acquisition of its nationality by nationals of the other State Party, subject to applicable laws concerning data protection. Such a declaration may indicate the conditions under which the State Party will give such information. The declaration may be withdrawn at any time.

Chapter IX – Application of the Convention

Article 25 – Declarations concerning the application of the Convention

1. Each State may declare, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, that it will exclude Chapter VII from the application of the Convention.
2. The provisions of Chapter VII shall be applicable only in the relations between States Parties for which it is in force.
3. Each State Party may, at any subsequent time, notify the Secretary General of the Council of Europe that it will apply the provisions of Chapter VII excluded at the time of signature or in its instrument of ratification, acceptance, approval or accession. This notification shall become effective as from the date of its receipt.

Article 26 – Effects of this Convention

1. The provisions of this Convention shall not prejudice the provisions of internal law and binding international instruments which are already in force or may come into force, under which more favourable rights are or would be accorded to individuals in the field of nationality.
2. This Convention does not prejudice the application of:
 - a. the 1963 Convention on the Reduction of Cases of Multiple Nationality and Military Obligations in Cases of Multiple Nationality and its Protocols;
 - b. other binding international instruments in so far as such instruments are compatible with this Convention,

in the relationship between the States Parties bound by these instruments.

Chapter X – Final clauses

Article 27 – Signature and entry into force

1. This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe and the non-member States which have participated in its elaboration. Such States may express their consent to be bound by:
 - a. signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or
 - b. signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval.

Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

2. This Convention shall enter into force, for all States having expressed their consent to be bound by the Convention, on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which three member States of the Council of Europe have expressed their consent to be bound by this Convention in accordance with the provisions of the preceding paragraph.
3. In respect of any State which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of signature or of the deposit of its instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 28 – Accession

1. After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe may invite any non-member State of the Council of Europe which has not participated in its elaboration to accede to this Convention.

2. In respect of any acceding State, this Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 29 – Reservations

1. No reservations may be made to any of the provisions contained in Chapters I, II and VI of this Convention. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, make one or more reservations to other provisions of the Convention so long as they are compatible with the object and purpose of this Convention.
2. Any State which makes one or more reservations shall notify the Secretary General of the Council of Europe of the relevant contents of its internal law or of any other relevant information.
3. A State which has made one or more reservations in accordance with paragraph 1 shall consider withdrawing them in whole or in part as soon as circumstances permit. Such withdrawal shall be made by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe and shall become effective as from the date of its receipt.
4. Any State which extends the application of this Convention to a territory mentioned in the declaration referred to in Article 30, paragraph 2, may, in respect of the territory concerned, make one or more reservations in accordance with the provisions of the preceding paragraphs.
5. A State Party which has made reservations in respect of any of the provisions in Chapter VII of the Convention may not claim application of the said provisions by another State Party save in so far as it has itself accepted these provisions.

Article 30 – Territorial application

1. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.
2. Any State may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration and for whose international relations it is responsible or on whose behalf it is authorised to give undertakings. In respect of such territory, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such declaration by the Secretary General.
3. Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 31 – Denunciation

1. Any State Party may at any time denounce the Convention as a whole or Chapter VII only by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.
2. Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of notification by the Secretary General.

Article 32 – Notifications by the Secretary General

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, any Signatory, any Party and any other State which has acceded to this Convention of:

- a. any signature;
- b. the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c. any date of entry into force of this Convention in accordance with Articles 27 or 28 of this Convention;
- d. any reservation and withdrawal of reservations made in pursuance of the provisions of Article 29 of this Convention;
- e. any notification or declaration made under the provisions of Articles 23, 24, 25, 27, 28, 29, 30 and 31 of this Convention;
- f. any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Strasbourg, this sixth day of November 1997, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention and to any State invited to accede to this Convention.

EVROPSKA KONVENCIJA O DRŽAVLJANSTVU

Preambula

Države članice Savjeta Evrope i druge države potpisnice ove Konvencije,

Smatrajući da je cilj Savjeta Evrope postizanje većeg jedinstva među njegovim članicama;

Imajući na umu brojne međunarodne instrumente koji se odnose na državljanstvo, višestruko državljanstvo i apatridiju;

Uviđajući da je, u pitanjima koja se odnose na državljanstvo, potrebno uzeti u obzir kako legitimne interese država tako i one koje se odnose na pojedince;

U želji da unaprijede progresivan razvoj pravnih principa koji se tiču državljanstva, kao i njihovo usvajanje u unutrašnjem pravu i u želji da izbjegnu, onoliko koliko je to moguće, slučajeve apatridije;

U želji da izbjegnu diskriminaciju u vezi sa pitanjima koja se odnose na državljanstvo;

Svjesne prava na poštovanje porodičnog života kao što je navedeno u članu 8 Konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda;

Konstatujući različit pristup država po pitanju višestrukog državljanstva i prepoznajući da je svaka država slobodna da odlučuje koje će posljedice u njenom unutrašnjem pravu imati činjenica da neki njen državljanin dobija ili ima drugo državljanstvo;

Slažući se da je poželjno da se nađu pogodna rješenja za posljedice višestrukog državljanstva, a posebno u pogledu prava i obaveza višestrukih državljana;

Smatrajući da je poželjno da, od lica koja imaju državljanstvo dvije ili više država ugovornica, treba da se zahtijeva da ispune svoje vojne obaveze u odnosu na samo jednu od tih strana ugovornica;

Imajući u vidu potrebu da se unapređuje međunarodna saradnja između nacionalnih državnih organa odgovornih za pitanja državljanstva,

Dogovorile su se o sljedećem:

Poglavlje I – Opšta pitanja

Predmet Konvencije

Član 1

Ovom Konvencijom se ustanovljavaju principi i pravila koja se odnose na državljanstvo fizičkih lica i pravila koja regulišu vojne obaveze u slučajevima višestrukog državljanstva sa kojima će unutrašnje pravo država ugovornica morati da bude usklađeno.

Definicije

Član 2

U svrhe ove Konvencije:

- a) „državljanstvo“ označava zakonsku vezu između jednog lica i jedne države i ne ukazuje na etničko porijeklo istog lica;
- b) „višestruko državljanstvo“ označava paralelno posjedovanje dva ili više državljanstava od strane istog lica;
- c) „dijete“ označava svako lice mlađe od 18 godina, osim ukoliko se po zakonu primjenljivom na to dijete, punoljetnost stiže ranije;
- d) „unutrašnje pravo“ označava tipove odredaba nacionalnog pravnog sistema, uključujući ustav, zakonodavstvo, propise, uredbe, precedentno pravo, običajna pravila i praksu kao i pravila koja proističu iz obavezujućih međunarodnih instrumenata.

Poglavlje II – Opšti principi koji se odnose na državljanstvo

Nadležnost države

Član 3

1. Svaka država treba da odredi, po svom vlastitom pravu, ko su njeni državljani.
2. Ovo pravo treba da prihvate druge države u mjeri u kojoj se ono slaže sa primjenjivim međunarodnim konvencijama, međunarodnim običajnim pravom i principima prava koje je opšte priznato u pogledu državljanstva.

Principi

Član 4

Pravila o državljanstvu svake države ugovornice treba da se zasnivaju na sljedećim principima:

- a) svako lice ima pravo na državljanstvo;
- b) apatridija treba da se izbjegava;
- c) niko ne smije proizvoljno biti lišen svog državljanstva;
- d) ni brak ni razvod braka između državljanina države ugovornice i stranca, niti promjena državljanstva jednog od bračnih drugova za vrijeme braka, ne smije automatski da utiče na državljanstvo drugog bračnog druga.

Nediskriminacija

Član 5

1. Pravila države ugovornice o državljanstvu ne smiju da sadrže razlike niti da uključuju bilo kakvu praksu koja se svodi na diskriminaciju po osnovu pola, vjere, rase, boje kože ili nacionalnog ili etničkog porijekla.

2. Svaka država ugovornica treba da se rukovodi principom nediskriminacije među njenim državljanima, bilo da su oni državljani po rođenju ili su njeno državljanstvo stekli kasnije.

Poglavlje III – Pravila koja se odnose na državljanstvo

Sticanje državljanstva

Član 6

1. Svaka država ugovornica treba da predvidi svojim unutrašnjim pravom da njeno državljanstvo stiču ex lege sljedeća lica:

- a) djeca čiji jedan od roditelja ima, u vrijeme rođenja te djece, državljanstvo te države ugovornice, uz bilo kakav izuzetak koji može biti predviđen njenim unutrašnjim pravom u odnosu na djecu rođenu u inostranstvu. Što se tiče djece čije se roditeljstvo utvrđuje priznavanjem, sudskom naredbom ili sličnim postupcima,

svaka država ugovornica može da predvidi da dijete stiče njeno državljanstvo po okončanom postupku utvrđenom njenim unutrašnjim pravom;

- b) nahoćad naćena na njenoj teritoriji koja bi inaće bila apatridi.

2. Svaka država ugovornica treba da predvidi u svom unutrašnjem pravu da njeno državljanstvo mogu da steknu djeca roćena na njenoj teritoriji koja pri roćenju ne steknu neko drugo državljanstvo. Takvo državljanstvo treba da se da:

- a) pri roćenju ex lege; ili

b) kasnije, djeci koja su ostala apatridi, po podnošenju zahtjeva odgovarajućem državnom organu, od strane ili u ime dotićnog djeteta, na naćin propisan unutrašnjim pravom države ugovornice. Takav zahtjev moće se podnijeti, zavisno od zakonitog prebivališta na njenoj teritoriji, za period ne dući od pet godina koji neposredno prethodi podnošenju zahtjeva.

3. Svaka država ugovornica treba da predvidi svojim unutrašnjim pravom mogućnost naturalizacije lica koja imaju zakonito prebivalište na njenoj teritoriji. Kod utvrćivanja uslova za naturalizaciju, ona neće predvidjeti period boravka dući od deset godina prije podnošenja zahtjeva.

4. Svaka država ugovornica treba da olakša svojim unutrašnjim pravom sticanje njenog državljanstva sljedećim licima:

- a) braćnim drugovima njenih državljana;

b) djeci jednog od njenih državljana, koji potpadaju pod izuzetak iz člana 6 stav 1 taćka a;

- c) djeci ćiji jedan od roditelja stiče ili je stekao njeno državljanstvo;

- d) djeci usvojenoj od strane jednog od njenih državljana;

e) licima koja su roćena na njenoj teritoriji i tamo imaju zakonito prebivalište;

f) licima koja imaju zakonito prebivalište na njenoj teritoriji u izvjesnom vremenskom periodu prije nego što napune 18 godina ćivota, pri ćemu taj period treba da se odredi unutrašnjim pravom dotićne države ugovornice;

g) licima bez državljanstva i priznatim izbjeglicama koje imaju zakonito prebivalište na njenoj teritoriji.

Gubitak državljanstva ex lege ili na inicijativu države ugovornice

Član 7

1. Država ugovornica ne smije da predvidi svojim unutrašnjim pravom gubitak njenog državljanstva ex lege ili na inicijativu te države ugovornice izuzev u sljedećim slučajevima:

- a) dobrovoljno sticanje drugog državljanstva;
- b) sticanje državljanstva države ugovornice na prevaru, korišćenjem lažnih informacija ili skrivanjem bilo koje relevantne činjenice koja se može pripisati podnosiocu zahtjeva;
- c) dobrovoljno služenje vojnog roka u stranim vojnim snagama;
- d) ponašanje koje ozbiljno ugrožava vitalne interese države ugovornice;
- e) nedostatak stvarne veze između države ugovornice i državljanina koji stalno boravi u inostranstvu;
- f) tamo gdje je za vrijeme maloljetništva djeteta ustanovljeno da više nijesu ispunjeni preduslovi utvrđeni unutrašnjim pravom koje je dovelo do sticanja državljanstva države ugovornice ex lege;
- g) usvajanje djeteta ako dijete stiče ili ima strano državljanstvo jednog od dva roditelja koji ga usvajaju.

2. Država ugovornica može da predvidi gubitak njenog državljanstva od strane djece čiji roditelji gube to državljanstvo izuzev u slučajevima koji su pokriveni tačkama c i d stava 1. Međutim, djeca ne mogu izgubiti to državljanstvo ako ga jedan od njihovih roditelja zadržava.

Država ugovornica ne može da predvidi svojim unutrašnjim pravom gubitak njenog državljanstva na osnovu st. 1 i 2 ovog člana ako bi dotično lice time postalo apatrid, izuzev slučajeva pomenutih u stavu 1 tačka b ovog člana.

Gubitak državljanstva na inicijativu pojedinca

Član 8

1. Svaka država ugovornica treba da dozvoli odricanje od njenog državljanstva pod uslovom da time lica kojih se to tiče ne postaju apatridi.

2. Međutim, država ugovornica može da predvidi svojim unutrašnjim pravom da državljanstva mogu da se odreknu samo državljani koji imaju prebivalište u inostranstvu.

Povraćaj državljanstva

Član 9

Svaka država ugovornica treba da olakša, u slučajevima i pod uslovima predviđenim njenim unutrašnjim pravom, povraćaj njenog državljanstva od strane bivših državljana koji imaju zakonito prebivalište na njenoj teritoriji.

Poglavlje IV – Postupci koji se odnose na državljanstvo

Obrada zahtjeva

Član 10

Svaka država ugovornica treba da obezbijedi da se zahtjevi koji se odnose na sticanje, zadržavanje, gubitak, povraćaj ili ovjeru njenog državljanstva, obrađuju u razumnom roku.

Odluke

Član 11

Svaka država ugovornica treba da obezbijedi da odluke koje se odnose na sticanje, zadržavanje, gubitak, povraćaj ili ovjeru njenog državljanstva sadrže razloge date u pismenom obliku.

Pravo na reviziju

Član 12

Svaka država ugovornica treba da obezbijedi da odluke koje se odnose na sticanje, zadržavanje, gubitak, povraćaj ili ovjeru njenog državljanstva budu otvorene za administrativnu ili sudsku reviziju u skladu sa njenim unutrašnjim pravom.

Takse

Član 13

Svaka država ugovornica treba da obezbijedi da takse za sticanje, zadržavanje, gubitak, povraćaj ili ovjeru državljanstva budu umjerene.

Svaka država ugovornica treba da obezbijedi da takse za administrativnu ili sudsku reviziju ne budu prepreka za podnosiocе zahtjeva.

Poglavlje V – Višestruko državljanstvo

Slučajevi višestrukog državljanstva ex lege

Član 14

1. Država ugovornica treba da dozvoli:
 - a) da djeca koja imaju različita državljanstva automatski stečena pri rođenju zadrže ta državljanstva;
 - b) da njeni državljani imaju neko drugo državljanstvo u slučaju kada se to drugo državljanstvo automatski stiče sklapanjem braka.
2. Zadržavanje državljanstava iz stava 1 podliježe relevantnim odredbama člana 7 ove Konvencije.

Drugi mogući slučajevi višestrukog državljanstva

Član 15

Odredbe ove konvencije ne treba da ograniče pravo države ugovornice da odredi u svom unutrašnjem pravu da li:

- a) njeni državljani koji stiču ili imaju državljanstvo neke druge države zadržavaju njeno državljanstvo ili ga gube;
- b) sticanje ili zadržavanje njenog državljanstva podliježe odricanju od ili gubitku nekog drugog državljanstva.

Čuvanje prethodnog državljanstva

Član 16

Država ugovornica ne treba da utvrdi da je odricanje od ili gubitak drugog državljanstva uslov za sticanje ili zadržavanje njenog državljanstva u slučaju kada takvo zadržavanje ili gubitak nijesu mogući ili ne mogu da se razumno zahtijevaju.

Prava i obaveze koje se odnose na višestruko državljanstvo

Član 17

1. Državljanima neke države ugovornice koji imaju drugo državljanstvo treba da imaju, na teritoriji te države ugovornice na kojoj borave, ista prava i dužnosti kao drugi državljani te države ugovornice.

2. Odredbe ovog poglavlja ne utiču na:

a) pravila međunarodnog prava koja se tiču diplomatske ili konzularne zaštite od strane države ugovornice u korist jednog od njenih državljanina koji paralelno ima drugo državljanstvo;

b) primjenu pravila međunarodnog privatnog prava svake države ugovornice u slučajevima višestrukog državljanstva.

Poglavlje VI – Državna sukcesija i državljanstvo

Principi

Član 18

1. U pitanjima državljanstva u slučajevima državne sukcesije, svaka država ugovornica koje se to tiče treba da poštuje principe vladavine prava, pravila koja se tiču ljudskih prava i principe sadržane u čl. 4 i 5 ove Konvencije i u stavu 2 ovog člana, a posebno u cilju izbjegavanja apatridije.

2. Kod odlučivanja o davanju ili zadržavanju državljanstva u slučajevima državne sukcesije, svaka država ugovornica koje se to tiče, treba da uzme u obzir posebno:

a) stvarnu i efikasnu vezu dotičnog lica sa državom;

b) prebivalište dotičnog lica u vrijeme državne sukcesije;

c) želju dotičnog lica;

d) teritorijalno porijeklo dotičnog lica.

3. U slučaju da sticanje državljanstva podliježe gubitku stranog državljanstva, važiće odredbe člana 16 ove Konvencije.

Rješavanje međunarodnim sporazumom

Član 19

U slučajevima državne sukcesije, države ugovornice kojih se to tiče treba da nastoje da regulišu pitanja koja se odnose na državljanstvo sporazumno među sobom tamo gdje je to primjenljivo u njihovom odnosu sa drugim državama koje su u to uključene. U takvim sporazumima treba da se poštuju principi i pravila sadržana ili pomenuta u ovom poglavlju.

Principi u vezi sa nedržavljanima

Član 20

1. Svaka država ugovornica treba da poštuje sljedeće principe:

a) državljani države prethodnice koji imaju prebivalište na teritoriji nad kojom se suverenitet prenosi na državu sukcesora i koji nijesu stekli njeno državljanstvo, treba da imaju pravo da ostanu u toj državi;

b) lica pomenuta u tački a treba da uživaju jednak tretman sa državljanima države sukcesora u odnosu na socijalna i ekonomska prava.

Svaka država ugovornica može da isključi lica na koja se odnosi odredba stava 1 iz zapošljavanja u javnim službama koje uključuje izvršavanje suverenih ovlašćenja.

Poglavlje VII – Vojne obaveze u slučajevima višestrukog državljanstva

Izvršenje vojnih obaveza

Član 21

1. Od lica koja imaju državljanstvo dvije ili više država ugovornica treba da se zahtijeva da izvrše svoje vojne obaveze u odnosu na samo jednu od tih država ugovornica.

2. Način primjene stava 1 može se odrediti posebnim sporazumima između bilo koje od država ugovornica.

3. Sem u slučaju kada je posebnim sporazumom koji je zaključen ili može biti zaključen drugačije predviđeno, sljedeće odredbe su primjenljive na lica koja imaju državljanstvo dvije ili više država ugovornica:

a) Svako takvo lice treba da podliježe vojnim obavezama u odnosu na državu ugovornicu na čijoj teritoriji ima prebivalište. I pored toga, takva lica treba da imaju slobodu izbora, do 19 godina starosti, da se podvrgnu vojnim obavezama kao dobrovoljci u odnosu na bilo koju drugu državu ugovornicu čiji su isto tako državljani za ukupan i efektivan period koji je najmanje jednak periodu aktivne vojne službe koju zahtijeva bivša država ugovornica;

b) Lica koja imaju prebivalište na teritoriji države ugovornice čiji nijesu državljani ili na teritoriji države koja nije država ugovornica, mogu da biraju da odsluže vojni rok na teritoriji bilo koje države ugovornice čiji su državljani;

c) Lica koja, u skladu sa pravilima utvrđenim u tač. a i b, treba da izvrše svoje vojne obaveze u odnosu na jednu državu ugovornicu, kao što je propisano zakonom te države ugovornice, treba da se smatra da su izvršili svoje vojne obaveze u odnosu na bilo koju državu ugovornicu ili države ugovornice čiji su takođe državljani;

d) Lica koja su, prije stupanja na snagu ove Konvencije između država ugovornica čiji su državljani, izvršili u odnosu na jednu od tih država ugovornica svoje vojne obaveze u skladu sa zakonom te države ugovornice, smatraće se da su ispunila iste obaveze u odnosu na bilo koju drugu državu ugovornicu ili države ugovornice čiji su takođe državljani;

e) Lica koja su, u skladu sa tačkom a, odslužila aktivni vojni rok u odnosu na jednu od država ugovornica čiji su državljani i kasnije prenijela svoje prebivalište na teritoriju druge države ugovornice čiji su državljani, podlijeगाće obavezi služenja vojnog roka u rezervi samo u odnosu na ovu drugu državu ugovornicu.

f) Primjena ovog člana neće ni na koji način prejudicirati državljanstvo dotičnih lica;

g) U slučaju mobilizacije od strane bilo koje države ugovornice, obaveze koje proističu na osnovu ovog člana neće biti obavezujuće za tu državu ugovornicu.

Izuzeće iz vojne obaveze ili alternativne civilne službe

Član 22

Izuzev u slučaju kada je posebnim sporazumom koji je zaključen ili može biti zaključen drugačije predviđeno, sljedeće odredbe se takođe mogu primijeniti na lica koja imaju državljanstvo dvije ili više država ugovornica:

a) član 21 stav 3 tačka c ove Konvencije primjenjivaće se na lica koja su izuzeta iz njihovih vojnih obaveza ili su odslužila civilnu službu kao alternativu;

b) lica koja su državljani države ugovornice koja ne zahtijeva obavezno služenje vojnog roka smatraće se da su izvršila svoje vojne obaveze kada imaju prebivalište na teritoriji te države ugovornice. I pored toga, treba da se smatra da ta lica nijesu izvršila svoje vojne obaveze u odnosu na državu ugovornicu ili države ugovornice čiji su jednako državljani i gdje se zahtijeva služenje vojnog roka sem ako je pomenuto prebivalište zadržano do određene starosne dobi, o čemu će svaka država ugovornica staviti pismenu napomenu u vrijeme potpisivanja ili pri deponovanju instrumenata potvrđivanja, prihvatanja ili pristupanja;

c) i lica koja su državljani neke države ugovornice koja ne zahtijeva obavezno služenje vojnog roka smatraće se da su izvršila svoje vojne obaveze kada se dobrovoljno regrutuju u vojne snage te strane ugovornice za cijeli i efektivan period koji je najmanje jednak onom periodu aktivne vojne službe države ugovornice ili država ugovornica čiji su oni takođe državljani, bez obzira na to gdje im je prebivalište.

Poglavlje VIII – Saradnja između država ugovornica

Saradnja između država ugovornica

Član 23

1. U cilju olakšavanja saradnje između država ugovornica, njihovi nadležni državni organi će:

a) pružiti Generalnom sekretaru Savjeta Evrope informacije o njihovom unutrašnjem pravu koje se odnosi na državljanstvo, uključujući primjere apatridije i višestrukog državljanstva, i o tome kako se primjenjuje Konvencija;

b) pružiti jedna drugoj, na zahtjev, informacije o njihovom unutrašnjem pravu koje se odnosi na državljanstvo i o tome kako se primjenjuje Konvencija.

2. Države ugovornice treba da sarađuju među sobom i sa drugim državama članicama Savjeta Evrope u okviru odgovarajućeg međuvladinog tijela Savjeta Evrope u cilju rješavanja svih relevantnih problema i pospješnja progresivnog razvoja pravnih principa i prakse koja se odnosi na državljanstvo i srodna pitanja.

Razmjena informacija

Član 24

Svaka država ugovornica može u svako doba da izjavi da će obavijestiti bilo koju drugu državu ugovornicu, koja je dala istu izjavu, o dobrovoljnom sticanju njenog državljanstva od strane državljana druge države ugovornice, u zavisnosti od pozitivnih zakona o zaštiti podataka. U takvoj izjavi mogu da budu naznačeni uslovi pod kojima će država ugovornica dati takve informacije. Izjava se može povući u svako doba.

Poglavlje IX – Primjena Konvencije

Izjave o primjeni ove Konvencije

Član 25

1. Svaka država može da izjavi, u vrijeme potpisivanja ili pri deponovanju njenog instrumenta potvrđivanja, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja, da će isključiti poglavlje VII iz primjene ove Konvencije.

2. Odredbe poglavlja VII će se primjenjivati samo u odnosima između država ugovornica za koje je ona na snazi.

3. Svaka država ugovornica može, u bilo kom kasnijem trenutku, da pismeno obavijesti Generalnog sekretara Savjeta Evrope da će primjenjivati odredbe poglavlja VII koje je isključila u momentu potpisivanja ili u svom instrumentu potvrđivanja, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja. Ovo pismeno obavještenje stupa na snagu od datuma prijema.

Dejstvo ove Konvencije

Član 26

1. Odredbe ove Konvencije ne treba da prejudiciraju odredbe unutrašnjeg prava i obavezujuće međunarodne instrumente koji su već na snazi ili mogu da stupe na snagu, a po kojima se pojedincima u oblasti državljanstva dodjeljuju ili bi bila dodijeljena povoljnija prava.

2. Ova Konvencija ne prejudicira primjenu:

a) Konvencije iz 1963. godine o smanjenju broja slučajeva višestrukog državljanstva i vojnih obaveza u slučajevima višestrukog državljanstva i njenih Protokola;

b) druge obavezujuće međunarodne instrumente u onom stepenu u kom su ti instrumenti saglasni sa ovom Konvencijom, u odnosu između država ugovornica koje su obavezane ovim instrumentima.

Poglavlje X – Završne odredbe

Potpisivanje i stupanje na snagu

Član 27

1. Ova Konvencija će biti otvorena za potpisivanje od strane država članica Savjeta Evrope i država koje nijesu članice a koje su učestvovala u njenoj izradi. Takve države mogu da izraze svoju saglasnost da budu obavezane:

a) potpisom bez rezerve na potvrđivanje, prihvatanje ili odobrenje; ili

b) potpisom koji podliježe potvrđivanju, prihvatanju ili odobrenju, poslije čega slijedi potvrđivanje, prihvatanje ili odobrenje. Instrumenti potvrđivanja, prihvatanja ili odobrenja treba da se deponuju kod Generalnog sekretara Savjeta Evrope.

2. Ova Konvencija će stupiti na snagu za sve države koje su izrazile svoju saglasnost da će se obavezati ovom Konvencijom, prvog dana mjeseca nakon isteka roka od tri mjeseca od datuma kada su tri države članice Savjeta Evrope izrazile saglasnost da budu obavezane ovom Konvencijom u skladu sa odredbama prethodnog stava.

3. Što se tiče bilo koje države koja je naknadno izrazila svoju saglasnost da bude obavezana ovom Konvencijom, ova Konvencija će stupiti na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi poslije isteka roka od tri mjeseca od datuma potpisivanja ili deponovanja instrumenta potvrđivanja, prihvatanja ili odobrenja.

Pristupanje

Član 28

1. Po stupanju na snagu ove Konvencije, Komitet ministara Savjeta Evrope može da pozove bilo koju državu koja nije članica Savjeta Evrope, a koja nije učestvovala u njenoj izradi, da pristupi ovoj Konvenciji.

2. U pogledu bilo koje države koja pristupa, ova Konvencija će stupiti na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi poslije isteka roka od tri mjeseca od dana deponovanja instrumenta pristupanja kod Generalnog sekretara Savjeta Evrope.

Rezerve

Član 29

1. Nikakva rezerva ne može se staviti na bilo koju odredbu sadržanu u Poglavljima I, II i VI ove Konvencije. Bilo koja država može, u vrijeme potpisivanja ili pri deponovanju svog instrumenta potvrđivanja, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja, da stavi jednu ili više rezervi na druge odredbe ove Konvencije, pod uslovom da su te rezerve saglasne sa predmetom i svrhom ove Konvencije.

2. Bilo koja država koja stavi jednu ili više rezervi treba pismeno da obavijesti Generalnog sekretara Savjeta Evrope o relevantnom sadržaju svog unutrašnjeg prava ili o bilo kojoj drugoj bitnoj informaciji.

3. Država koja je stavila jednu ili više rezervi u skladu sa stavom 1 treba da razmotri njihovo potpuno ili djelimično povlačenje čim to okolnosti dozvole. Takvo povlačenje treba da se izvrši putem pismenog obavještenja upućenog Generalnom sekretaru Savjeta Evrope i stupiće na snagu sa danom prijema.

4. Bilo koja država koja proširi primjenu ove Konvencije na teritoriju navedenu u izjavi pomenutoj u članu 30 stav 2 može, u pogledu dotične teritorije, da stavi jednu ili više rezervi u skladu sa odredbama prethodnih stavova.

5. Država ugovornica koja je stavila rezerve na bilo koju odredbu iz Poglavlja VII Konvencije, ne može da zahtijeva od druge države ugovornice da primijeni navedene odredbe, sem u mjeri u kojoj je te odredbe i sama prihvatila.

Teritorijalna primjena

Član 30

1. Bilo koja država može, u vrijeme potpisivanja ili prilikom deponovanja njenog instrumenta potvrđivanja, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja, da bliže navede teritoriju ili teritorije na koje će se ova Konvencija primjenjivati.

2. Bilo koja država može, bilo kog kasnijeg datuma, izjavom upućenom Generalnom sekretaru Savjeta Evrope, proširiti primjenu ove Konvencije na bilo koju drugu teritoriju bliže navedenu u izjavi i za čije međunarodne odnose je odgovorna ili u čije ime je ovlašćena da prihvata obaveze. U pogledu takve teritorije, ova Konvencija će stupiti na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi poslije isteka roka od tri mjeseca od datuma kada Generalni sekretar primi takvu izjavu.

3. Bilo koja izjava data u skladu sa dva prethodna stava može, u pogledu bilo koje teritorije koja je u njoj bliže navedena, da bude povučena pismenim obavještenjem upućenim Generalnom sekretaru. Povlačenje stupa na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi poslije isteka roka od tri mjeseca od dana kada Generalni sekretar primi takvo pismeno obavještenje.

Otkazivanje

Član 31

1. Bilo koja država ugovornica može u bilo koje vrijeme da otkáže ovu Konvenciju u cjelini ili samo Poglavlje VII slanjem pismenog obavještenja Generalnom sekretaru Savjeta Evrope.

Takvo otkazivanje stupa na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi poslije isteka roka od tri mjeseca od datuma kada Generalni sekretar primi pismeno obavještenje.

Obavještenja Generalnog sekretara

Član 32

Generalni sekretar Savjeta Evrope će obavijestiti države članice Savjeta Evrope, bilo koju potpisnicu, bilo koju stranu ugovornicu i bilo koju drugu državu koja je pristupila ovoj Konvenciji o:

- a) svakom potpisu;
- b) deponovanju svakog instrumenta potvrđivanja, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja;
- c) svakom datumu stupanja na snagu ove Konvencije u skladu sa čl. 27 ili 28 ove Konvencije;
- d) svakoj rezervi i povlačenju rezervi stavljenih shodno odredbama člana 29 ove Konvencije;
- e) svakom obavještenju ili izjavi datoju shodno odredbama čl. 23, 24, 25, 27, 28, 29, 30 i 31 ove Konvencije;
- f) svakom drugom aktu, obavještenju ili saopštenju u vezi sa ovom Konvencijom.

U potvrdu čega su doljepotpisani, budući da su za to propisno ovlašćeni, potpisali ovu Konvenciju.

Sačinjeno u Strazburu, 6. novembra 1997. godine, na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu su oba teksta podjednako vjerodostojna, u jednom primjerku koji će biti deponovan u arhivu Savjeta Evrope. Generalni sekretar Savjeta Evrope će proslijediti ovjerene primjerke svakoj državi članici Savjeta Evrope, državama koje nijesu članice, a koje su učestvovala u izradi ove Konvencije i svakoj državi pozvanoj da joj pristupi.

Član 3

Prilikom predaje isprave o potvrđivanju Crna Gora će, u skladu sa članom 29 stav 1 Konvencije, izraziti sljedeću rezervu:

«Crna Gora ne prihvata primjenu odredbi sadržanih u članu 16 Konvencije».

Član 4

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u “Službenom listu Crne Gore – Međunarodni ugovori”.